

Stejná šance -
Zaměstnavatel 2010

str. II

Rozhovor s
Martinem Chodúrem

str. III

Program Akce cihla
v Ústeckém kraji

str. III

JURTA

občanské sdružení
pořadatel kampaně 2010 v severních Čechách

AKCE CIHLA 2010

Speciální příloha kampaně Dny pro Cihlu v Ústeckém kraji – květen 2010

Zpěvačka Emily patronkou Akce cihla 2010 v Ústeckém kraji

„Naše společnost se stává tolerantnější, nejen k lidem s mentálním postižením,“ říká muzikálová herečka, zpěvačka a moderátorka Zlata Emily Králová Kinská.

V jakých představeních a rolích v divadle Ta Fantastika vás můžeme v současné době vidět a slyšet?

V muzikálech Excalibur v roli královny Igrain a Láska je láska v roli Kulpové.

Jak jste se dostala k hraní? Co byla Vaše první divadelní role?

První herecké zkušenosti jsem nabírala v roli divadelní múzy Thálie v divadle Semafor. Po několika sezónách strávených v Semaforu přišla nabídka na roli Cikánky v představení Sto roků samoty ve Vinohradském divadle.

Věnujete se i hudbě. Čemu dáváte přednost? Hraní v divadle nebo hudbě?

Vždycky jsem dávala přednost spíš hudbě, konkrétně zpívání, ale v muzikálech jde zpěv i hraní ruku v ruce. Obojí mne každopádně baví a naplňuje.

Co Vás oslovuje na Akci cihla? Proč jste se rozhodla stát její patronkou?

Samozřejmě myšlenka pomoci těm, kteří pomoc potřebují. A k nimž stále není naše současná společnost dostatečně přívětivá. Moc mne oslovil nápad s cihlou. Přesvědčila mne historie projektu, která zaručuje kvalitní organizaci a hlavně to, že vybrané prostředky jsou správně a adekvátně využity.

Akce cihla poukazuje na možnosti lidí s mentálním postižením žít mimo velké ústavy sociální péče. V současné době se objevuje trend transformace ústavů sociální péče s cílem nahradit je

ZLATA EMILY KRÁLOVÁ KINSKÁ: Přesvědčila mne historie projektu Akce cihla, která zaručuje kvalitní organizaci a hlavně to, že vybrané prostředky jsou správně a adekvátně využité.

ambulantními a terénními sociálními službami. Co si o tom myslíte?

Individuální přístup je podle mě přirozeným vývojem. Společnost se stává tolerantnější nejen k lidem s postižením. Stejnou tendenci sleduji i u péče o seniory. Podstatné je, aby potřebnému člověku bylo vytvořeno zázemí, které potřebuje. Z tohoto pohledu je velmi důležitá podpora státu, ze státního rozpočtu i od zákonodárců. A dále samozřejmě aktivit, jakými je třeba Cihla.

Akce cihla je hlavně o samostatném bydlení. Jakou máte ideální představu o bydlení a co to pro Vás znamená?

Pro mě se bydlení nerovná vlastnictví nemovitosti. Na bydlení je pro mne dů-

ležitý, zda se tam, kde žiji, cítím dobře. Doma jsem tam, kde žiji se svým manželem, ať budeme žít kdekoli a jakkoliv.

A Vaše první samostatné bydlení? Garsonka, 38 m² v Praze. V 19 letech.

Potkáváte se běžně s lidmi s mentálním postižením?

Můj kamarád pracoval v ústavu pro mentálně postižené. Vozívala jsem tam oblečení a zpívala na místních benefičních akcích.

Máte nějaké zkušenosti nebo vztah s lidmi se zdravotním postižením?

Můj „dvorní“ webmaster, Karel Handlovič, měl v roce 2000 autonehodu. Je

postižen trvalou paraplegií a měl jen malou šanci na přežití, kterou si nakonec vybojoval. Do své současné formy se dostal vytrvalým cvičením. A sám říká: „Nejhorší, co pro mě kdo může udělat, je litovat mě. Lidé s postižením potřebují jen vědět, že nejsou na světě zbyteční a na obtíž. Postižení je hodně o lidech. Když jsem byl zdravý, celkem dost jsem vydělával a měl jsem dost kamarádů. Ale pak najednou zjistíte, že jich zbylo minimum. Zůstali jen ti opravdoví.“ Paradoxně právě Karel je mnohdy tím, kdo srší životní energií a kdo mi dává svým přístupem k životu a k práci sílu do dalšího profesního „boje“.

Přijde Vám samozřejmé, že existují firmy, kde lidé s mentálním postižením pracují a vykonávají třeba jednoduché práce, například v kavárně?

Ještě do nedávna nepřišlo. Ale moje maminka pracuje ve firmě, která zaměstnává lidi s postižením. Znáám i další příklady a našťastí jich přibývá.

Jaký máte vztah k severním Čechám? Jsem rodilou severočeškou, mí rodiče žijí v Děčíně, často za nimi jezdím.

Máte nějaký sen, který jste si ještě neuskutečnila?

Mým snem je minimálně párek vykutálených uličníků.

Jaké je Vaše životní krédo? Nic nezmění nic.

Děkujeme za rozhovor. – Barbora Kamarýtová

Na setkání s Emily se můžete těšit 8. června v Ústí nad Labem před OC Fórum při slavnostním zahájení.

Akce cihla letos pojednává se svými patrony

Jiří Bartoška

Simona Stašová

Kamil Střihavka

Martina Vrbová

Květa Fialová

Marek Eben

Milena Steinmasslová

Jaroslav Svěcený

IVANA CHÝLKOVÁ: „Akce cihla dává šanci těm, kteří by nebyli schopni se sami o sebe postarat a byli by odkázáni prožít svůj život v izolaci, bez možnosti se z něj radovat...“

Sbírkový účet Akce cihla v Ústeckém kraji: 55005511/5500

JIŘÍ BARTOŠKA: „Připojil jsem se k Akci cihla, protože mít střechu nad hlavou a soukromí patří mezi nejdůležitější věci v životě každého z nás. Přidejte se k nám!“

DAVID MATÁSEK: „Akce cihla je sbírka, která nepřistupuje k problému pasivně. Snaží se klienty navrátit do normálního světa ve smyslu pojďte si zkusit pomoci sami.“

MAREK EBEN: „Podporuji Akci cihla, protože z vlastní zkušenosti velmi dobře vím, o co lépe se snaší handicap doma, ve svém. To si ho můžete i užít. Přál bych to i jiným.“

Více o severočešské kampani najdete na

www.jurta.cz

Stejná šance – Zaměstnavatel & Kolega 2010

Ve čtyřech krajích České republiky proběhla soutěž firem, které na běžném pracovním trhu zaměstnávají lidi se znevýhodněním a dávají jim tak stejnou šanci jako ostatním. Soutěž uspořádaly Agentura pro podporované zaměstnávání Osmý den a Občanské sdružení Jurta.

Celkem bylo do soutěže Zaměstnavatel 2010 nominováno 52 firem. Vítězná firma spojuje snahu a odvahu co nejvíce podpořit své zaměstnance se znevýhodněním a vyjít maximálně vstříc jejich potřebám. Nominována nemohla být firma s více než padesáti procenty zaměstnanců

se znevýhodněním ani chráněná dílna.

Letos poprvé byla součástí soutěže zaměstnavatelů také kategorie Kolega 2010. Cílem soutěže bylo ocenit zaměstnance se zdravotním postižením za jejich odvahu a aktivní přístup k budování své pracovní i životní kariéry. Veřejné uznání pomůže vyzdvihnout význam zaměstnávání lidí se zdravotním postižením v běžných firmách a za běžných podmínek.

Na prvním místě se umístila společnost Děčínská sportovní p.o. Na dalších pak Spirála, o.s. a MotoArte, s.r.o. společně s Krajskou zdravotní, a.s. – Nemocnice Děčín o.z.

Byla to taková zkouška. Řekli jsme si, že mu dáme šanci a uvidíme.

Zeptali jsme se vítězů soutěže Stejná šance – Zaměstnavatel 2010 proč se rozhodli zaměstnat člověka se zdravotním znevýhodněním.

Ing. Igor Bayer, Děčínská sportovní, p.o.: Zkušenost, kterou máme, je velice dobrá - zatím jsme zaměstnali dva lidi se znevýhodněním.

Ivana Folprechtová, Krajská zdravotní a.s.: Dříve jsem o takových možnostech ani o Agentuře Osmý den a jejich službách nevěděla. Jestli má někdo problém s tím, aby sehnal práci, tak lidi s postižením ho mají desetkrát větší. Tak jsme si řekli, že se na to podíváme.

Měli jste na začátku nějaké obavy z toho, jak to bude probíhat?

[IB]: Obavy jsou vždycky, u každého zaměstnance - „běžných zaměstnanců“ máme asi 50 a zkušenosti nejsou vždy moc dobré. V tomhle případě to byla nová zkouška a byl jsem mile překvapen.

[IF]: Byly, jsme hlavně zdravotnický provoz, kam neškolení lidé nemohou. Měla jsem obavy, když jste mi ukazovala,

z neznámého. Ruda je ale platným členem kolektivu a zvládá to.

Myslíte si, že to vytvořené místo je přínosné? Není jen bublina, je potřebná práce skutečně odvedená?

[IB]: Na své pracovní pozici je Richard určitě plnohodnotným členem pracovního kolektivu. Pracuje mnohdy lépe než ostatní.

[IF]: Překvapivě z iniciativy samotných vedoucích vzešel požadavek, že chtějí původně dočasnou smlouvu prodloužit, že pánové svoji práci skutečně udělají.

Uvažujete i do budoucna o dalším pracovním místě pro člověka s postižením?

[IB]: Určitě budeme rádi, když rozšíříme řadu těchto zaměstnanců. Omezuje nás pouze sezónnost našeho provozu a samozřejmě celková situace trhu.

[IF]: Teď v sezóně uvažujeme o zaměstnání třetího člověka s postižením, byť jen na dohodu o provedení práce.

Trochu bojujeme s ekonomickou situací provozu, to samozřejmě ovlivňuje

personální stavy, musíme hledat vhodná pracovní místa.

Doporučili byste ostatním zaměstnavatelům, aby do toho šli?

[IB]: Každopádně. Najít dnes kvalitního zaměstnance je obrovský problém, jakkoli to může znít. Čím větší je firma, tím víc je elementů, které mohou narušovat pracovní řád. Naopak lidi se zdravotním postižením jsou

opravdu rádi a vděční za tu příležitost. Nemohu samozřejmě říct, že je to tak vždy, tolik zkušeností nemáme - jde o to, vytipovat vhodného člověka pro danou práci. Zaměstnavatel je vždycky rád za zaměstnance, se kterým nemusí řešit zbytečné problémy. A v těchto věcech to doporučuji. Lidé se zdravotním znevýhodněním si váží práce mnohem více než je běžné.

[IF]: Proto jsem chtěla už při vyhlášení soutěže Stejná šance-Zaměstnavatel 2010 zjistit další informace. Poslala jsem příspěvek do Infolistů Krajské zdravotní, aby se o tom vědělo napříč firmou. Určitě je dnes mnohem těžší přesvědčit firmy, aby je zaměstnali, kvůli dopadům recese. Ale to se zase zlepšší.

Děkujeme za rozhovor.
– Zuzana Thürllová

Richard Bejšovec, vítěz soutěže Kolega 2010: „Trefil jsem na skvělý kolektiv, doslova se mě ujali!“

Richard byl od svých šestnácti let dlouhodobě hospitalizován. Předtím studoval na obchodní akademii a chvíli také na zemědělské škole. Díky svému dlouhodobému pobytu v lékařských zařízeních však školu nedokončil.

Od svých osmnácti let bydlí sám, pobírá invalidní důchod. Dlouhodobé zaměstnání se mu nedařilo nalézt. Vedle duševního onemocnění trpí i sociální fobií a to není zrovna vstupenka do pracovního kolektivu.

V roce 2008 se dozvěděl o službách Jurty a Agentury Osmý den. Za podpory sociálních konzultantů se mu podařilo nalézt uplatnění ve firmě, která spravuje děčínský bazén a nastoupil na pozici úklidáře a údržbáře.

„Původně jsem chtěl pracovat mimo kolektiv, mám rád přírodu a tak jsem chtěl do lesa. Mám ale základní školu a navíc změněnou pracovní schopnost, takže si moc vybrat nemůžu. První možností jsem se musel chytit. Naštěstí jsem ale trefil na skvělý kolektiv, doslova se mě ujali. Mluví se všemi o svém stavu otevřeně a to je

možná zbavilo určitých obav, které zpočátku měli. Teď si skvěle rozumíme,“ říká Richard.

RICHARD BEJŠOVEC: „Jsem moc spokojený, kdybych si v budoucnu hledal další práci, vybíral bych si podle kolektivu. Naučím se cokoli, důležitější než práce je pro mě kolektiv, potrpím si na vztahy. To, že jsem vyhrál Kolegu roku 2010 je pro mě potvrzením, že máme dobrou partu a že jsem do ní zapadl.“

Uživatelé našich služeb přestávají brát z „eráru“. Naopak – sami do něj přispívají.

RADKA PARTAJOVÁ

pracuje jako vedoucí sociálních služeb Agentury Osmý den a sdružení Jurta. Zodpovídá za kvalitu a efektivitu poskytovaných služeb – aby odpovídaly moderním standardům a podporovaly uživatele s mentálními postiženími na jejich cestě za soběstačností, výdělečnou prací a samostatným bydlením.

Co je hlavním cílem soutěže Stejná šance – Zaměstnavatel 2010?

Jde o veřejnou soutěž zaměstnavatelů, kteří jednají odpovědně v oblasti zaměstnávání lidí se znevýhodněním. V soutěži zvítězí zaměstnavatelé, kteří těmto lidem dávají na pracovním trhu stejnou šanci jako ostatním, a tím aktivně přispívají k jejich začleňování do společnosti. Cílem je vyzdvihnout celospolečenský přínos jejich snahy.

Přiblížila byste, jak soutěž probíhá?

Nominována může být každá firma, která zaměstnává člověka s nějakým typem postižení v běžném pracovním procesu. Lidé se zdravotním postižením získávají díky zaměstnání v běžné firmě stejnou šanci jako ostatní. Mohou se tak sami zapojit do normálního života, vydělávat si peníze, cestovat, seznámat se s novými lidmi a začít třeba i samostatně bydlet. To má pozitivní vliv nejen na jejich sebevědomí, ale zároveň získává i celá společnost – uživatelé služeb přestávají jenom brát ze společného „eráru“, ale začnou do něj aktivně přispívat jako ostatní zaplatí daně, zdravotní a sociální pojištění...

Jaká jsou kritéria soutěže?

Je důležité, že to musí být běžná firma, ne chráněná dílna. Nejde o vyřazení chráněných dílen za hry, ale o podporu a vyzdvížení zaměstnávání v běžném prostředí – a to chráněná dílna ze své podstaty není. Jejich provoz je také z velké části financován státními dotacemi. Dalšími kritérii soutěže jsou např. typ pracovní smlouvy zaměstnance s postižením nebo kvalita spolupráce.

Je těžké být společensky odpovědnou firmou?

Společenská odpovědnost je určitý koncept podnikání, který firmám umož-

ňuje nejen přispívat k ekonomickému růstu, ale navíc se chovat eticky. Společenská odpovědnost podniků nespočívá v tom, co podniky musí dělat, ale v tom, co mohou dělat. V našem případě znamená přihlášení se ke společenské odpovědnosti a dobrovolné převzetí závazků respektování základních práv menšin a dalších specifických skupin obyvatelstva, tedy i lidí se zdravotním postižením.

Co získá firma zaměstnáním osob se zdravotním postižením?

Firma získá motivované a stále zaměstnance, protože lidé s postižením si zpravidla váží svého pracovního uplatnění. Navíc získá lepší a modernější image, veřejnost hodnotí kladně vstřícný postoj k lidem s postižením. Větší firma si také může splnit zákonnou povinnost zaměstnávat osoby se zdravotním postižením. Navíc dostane i nemalé finanční úlevy – slevu na dani z příjmu a snížení mzdových nákladů.

Co může poskytnout Agentura pro podporované zaměstnávání Osmý den zaměstnavatelům při praktické aplikaci společensky odpovědného chování?

Poskytujeme kompletní poradenství týkající se problematiky zaměstnávání lidí se zdravotním znevýhodněním. Pomáháme firmám najít vhodného zaměstnance, připravit pracovní smlouvu, naši asistenti usnadní i zapracování přímo ve firmě. Uživatelé podporujeme tak dlouho, až jsou schopni sami zvládnout všechny potřebné dovednosti i mimořádné situace. Firmám pomáháme s nalezením či vytvořením vhodných pracovních pozic. K tomu slouží tzv. *audit pracovních příležitostí*, který komplexně vyhodnotí možnosti a příležitosti firmy. Audit je pro firmy zdarma.

Děkujeme za rozhovor.

-bk-

že lidé se zdravotním znevýhodněním pracují samostatně i v prádelnách. Měla jsem problém je vůbec do naší prádelny pustit. Začali jsme na podzim 2009 a dnes máme za sebou několik měsíců dobrých zkušeností.

Co firmě a kolektivu zaměstnání lidí se zdravotním znevýhodněním přineslo?

[IB]: Richard je již druhý zaměstnanec se zdravotním znevýhodněním v naší firmě. Má svůj cíl, je rád za tu šanci, že může pracovat. Chopil se jí a dnes můžu říct, že pracuje o dost lépe než zaměstnanec bez postižení, který tu pracoval před ním. Nemá žádné úlevy, a to hraje v kolektivu svou roli. Nechceme, aby se k němu lidé chovali „jinak“. Richard je zkrátka v pohodě.

[IF]: Já jsem měla největší problém přesvědčit vedoucí, aby si k sobě člověka s postižením vzali – měli strach

„Vím, že mají radost z maličkostí. I jednoduchá práce může být pro mnohé velkou radostí,“ říká Martin Chodúr.

Rozhovor s Martinem Chodúrem, vítězem první Česko-Slovenské SuperStar.

V posledních měsících se ve Vašem životě udály velké změny. Jak teď s odstupem několika měsíců hodnotíte svou účast v soutěži a nynější způsob života?

Vše je tak jak jsem si vysnil. Pracuju na svém albu, které je přesně takové jaké jsem ho chtěl, pracuju s lidmi, s kterými jsem vždy chtěl pracovat. Mám skvělého manažera, kterému stoprocentně důvěřuji. Takže vše je perfektní. Za to vše vděčím soutěži. Jsem šťastný že jsem se přihlásil a vyhrál.

Jak vypadá Váš typický den?

Každý den je jiný a to je na tom tak skvělé. Prostě se nenudím.

Akce cihla je hlavně o bydlení. Jakou máte ideální představu o bydlení? Co pro Vás znamená vlastní bydlení?

Vlastní bydlení je skvělá věc. Můžu si pouštět hudbu, jak nahlas chci, kdy chci. Je to maximální svoboda. Neexistuje ideální místo. Musím mít pocit, že jsem tam doma.

Znáte někoho z Vašeho okolí, člověka s postižením, který se tak adaptoval, že ani nepoznáte, že má nějaký handicap?

Můj první učitel hudby, pan Mikuláš Ďurko, velmi špatně vidí. Chodil

MARTIN CHODÚR: „Akce cihla dává šanci lidem, kteří v životě neměli štěstí. Podporuji Akci cihla, protože dává smysl. Lidé s postižením tak získávají možnost žít jinak a mohou prožít svůj život po svém.“

jsem k němu od tří let a vlastně až nedávno jsem si uvědomil že téměř vůbec nevidí. Takové lidi velmi obdivuji.

Přišlo by Vám samozřejmě, že existují firmy, kde lidé s postižením pracují a vykonávají třeba jednoduché práce, například v kavárně?

Samozřejmě. Je nesmysl tyto lidi izolovat pokud podobnou práci dokážou dělat. Navíc, protože znám lidi s postižením, vím, že mají radost z maličkostí. I jednoduchá práce může být pro mnohé velkou radostí.

Potkáváte se běžně s lidmi s mentálním postižením?

Jako malý kluk jsem navštěvoval ZUŠ v Mariánských Horách, která byla zaměřená na děti s postižením. Potkával jsem se s nimi, přátelil se s nimi a jezdil s nimi na různá soustředění. Jsou to lidé jako každý jiný, jen potřebují trochu větší pozornost.

Máte nějaký hudební sen, který jste si ještě neuskutečnil?

Mám, ale nepovím, potom by se třeba nesplnil...

Máte nějaké životní krédo nebo osobní heslo?

Uč se, nečekej, že s sebou moudrost přinese stáří.

Děkujeme za rozhovor.

– Barbora Kamarýtová

Program Akce cihla 2010 na Severu Čech

Celostátní benefiční sbírka Akce cihla pomáhá již jedenáctým rokem lidem s mentálním postižením na cestě k samostatnosti a k běžnému životu. Téměř ve všech krajích České republiky připomíná, že lidé s mentálním postižením nepatří do zvláštních ústavů, nýbrž mají žít v běžném prostředí uprostřed ostatních lidí co nejdůstojnějším a nejsamostatnějším způsobem života. Společným cílem akce zůstává podpora rozvoje neústavních sociálních služeb.

V rámci Akce cihla 2010 budou z výtěžku podpořeny projekty, které v souladu s moderními trendy nabízejí alternativy k ústavní péči.

Pořadatelem osvětové kampaně a benefiční sbírky v severních Čechách je Občanské sdružení Jurta. Jurta je jednou z nestátních neziskových organizací, které v Ústeckém kraji nabízejí lidem s mentálním a tělesným postiže-

ním asistenční podporu v samostatném bydlení.

K jejím uživatelům patří jak lidé z ústavů sociální péče, tak ti, kteří přicházejí z rodinného zázemí. Rodinám, které by rády dopřály svým členům s postižením samostatný a plnohodnotný život tak nabízí Jurta jedinou alternativu obvyklé ústavní péče. Tito mladí lidé se mohou odstěhovat mimo svou původní rodinu, jak je to v určitém věku přirozené, a přitom je nemusí čekat život v ústavu.

Prodej speciálních benefičních cihel je základním pilířem Akce cihla. Každý, kdo si benefiční cihlu zakoupí, přispěje na zřízení a vybavení dalších tréninkových bytů v Děčíně a v Ústí nad Labem.

Z výtěžku předchozích ročníků benefiční sbírky provozuje Jurta tréninkové byty v Ústí nad Labem a v Děčíně a dále upravuje objekty tréninkových dílen v

Nebočadech. Ve vlastních bytech žije 13 obyvatel a v tréninkových dílnách si trénuje dovednosti a získává pracovní zkušenosti 21 lidí s mentálním postižením.

Podpořte i Vy myšlenku a cíl Akce cihla tím, že si koupíte benefiční cihlu. Koupí každé takové cihly přispějete celou stokrát! Příspěvky je možné také zasílat na transparentní účet 5500 5511/5500 vedený u banky Raiffeisenbank, a.s.

DĚČÍN

15. května Děčín – Mariánská louka

13:00 – 19:00 prodej benefičních cihel a klepáčků, malování na cihly

Akce cihla v Děčíně proběhne v rámci **Městských slavností** během Festivalu Labe.

Záštitu nad akcí převzal primátor města Děčín pan **Ing. Vladislav Raška**.

TEPLICE

5. – 6. června Teplice – park mezi Krušnohorským divadlem a Lázeňským domem Teplice

10:00 – 17:00 prodej benefičních cihel a klepáčků, malování na cihly

Akce cihla v Teplicích proběhne v rámci oslav zahájení lázeňské sezony.

Záštitu nad akcí převzal primátor města Teplice pan **Jaroslav Kubera**.

ÚSTÍ NAD LABEM

8. června ÚSTÍ NAD LABEM – Bílinská ulice, před OC Forum

15:00 slavnostní zahájení v Ústí nad Labem za účasti **patronky Emily**.

8. – 10. června ÚSTÍ NAD LABEM – Bílinská ulice, před OC Forum

10:00 – 18:00 prodej benefičních cihel a klepáčků, malování na cihly

Záštitu nad akcí převzala hejtmanka Ústeckého kraje **Jana Vaňhová**.

Benefiční konto Akce cihla

Věřejná sbírka pořádaná Občanským sdružením Jurta byla povolena rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje dne 8. 12. 2008 pod číslem 14774/SČaKŽÚ/193526/2008. Dnem zahájení veřejné sbírky je 12. prosinec 2008 a dnem ukončení veřejné sbírky bude 11. prosinec 2011. Jde již o druhé tříleté pokračování.

Sbírkový účet Akce cihla v Ústeckém kraji číslo 5500 5511/5500 je vedený jako transparentní a každý si tak může snadno a rychle ověřit, jak se výtěžek benefiční akce využívá.

Jak můžete podpořit Akci cihla v Ústeckém kraji?

► **Kupte si benefiční cihlu nebo benefiční klepáček u stánku Akce cihla,**

► **přispějte na účet Akce cihla v Ústeckém kraji 5500 5511/5500,**

► **přečtěte si zajímavými informacemi naplněnou informační přílohu Akce cihla a dejte ji přečíst svým známým!**

Výtěžek z prodeje benefičních cihel putuje vždy na konkrétní projekty, zaměřené na podporu lidí s mentálním postižením v našem regionu. Jedná se především o oblast samostatného bydlení a integraci při zaměstnávání na běžném trhu práce.

Občanské sdružení Jurta využije získané finanční prostředky ke zřízení a vybavení dalších tréninkových bytů v Ústeckém kraji a k budování tréninkových pracovních dílen v Děčíně.

Přijďte se přesvědčit sami! Jurtu najdete snadno hned u náměstí s kapličkou v Pěší ulici v Nebočadech u Děčína.

Příběh Romana

Roman (27 let) strávil celý život v domácí péči. Nikdy nechodil do školy ani do zaměstnání. Od malička nemluví, pouze slabikuje, ke komunikaci s ostatními používá gesta a mimiku. Přesto teď pracuje.

Během prvního měsíce tréninku práce v sociální rehabilitaci předčil Roman

S vedoucími komunikoval hravě pomocí gest a hlásek.

svým tempem ostatní uživatele. A po týdnu intenzivního nácviku byl vidět obrovský posun – bravurně komunikoval pomocí gestikulace a hlásek s vedoucími tréninkových dílen, kteří neměli problém pochopit, co jim Roman naznačuje či ukazuje. Ještě důležitější, než učit se těmto dovednostem, bylo neustále připomínat, jak hospodařit s nadšením a energií, že je nutné si dát přestávku a že i tréninková pracovní doba má svůj konec.

Manuální práce se Roman naučil rychle. Další dovednosti – třeba přebírání a předávání úkolů nebo spolupráci s kolegy – teď už také zvládá na jedničku. Zároveň jsme pracovali na posílení jeho gramotnosti. Během pěti dnů se Roman

naučil z paměti podepsat a také zná své datum narození.

Po dvou měsících tréninku v dílnách přestoupil Roman do služby Podporované zaměstnávání. Za podpory pracovních konzultantů si poměrně rychle našel práci. V nově vzniklém univerzitním kampusu v Ústí nad Labem teď má se svými kolegy na starost údržbu areálu a zeleně.

Příběh Lucie

Lucie (27 let) strávila celý život v ústavní péči. Nikdy neměla zvláštní chuť do práce. Placené zaměstnání ji vždy po nějaké době přestalo bavit.

Nemusela pracovat, netrápil ji nedostatek financí či nutnost starat se sama o sebe. Ústavní prostředí ji dostatečně nemotivovalo k hledání práce.

Lucie však „dozrála“ a uvědomila si, že určitá svoboda, jež jí placené zaměstnání i samostatné bydlení přináší, za to stojí. Aktivně se zapojila do pracovního tréninku v Jurtě. Chodila

pravidelně, dělala pokroky. Dokázala si, že má opravdu zájem připravit se na pracovní uplatnění a získat placené zaměstnání. UVědomila si, že práci potřebuje, vydělá si peníze a může si tak pořizovat věci do své domácnosti. Nyní pracuje jako uklízečka v děčínské nemocnici. Uklízí na odděleních, kde všichni ocení velkou pečlivost.

Se svým přítelem Petrem zatoužili po opravdovém životě. Oba absolvovali trénink samostatného bydlení a příští měsíc se stěhují do vlastního pronájmu.

DĚKUJEME ZA PODPORU! Náklady na provoz sociálních služeb a tréninkových bytů jsou financované v rámci projektu Sociální služby v Ústeckém kraji podpořeného z OP LZZ, z dalších programů EU a z vlastní činnosti Občanského sdružení Jurta a sociální firmy Atelier Nebočady.

Tematická příloha Občanského sdružení Jurta vydaná v rámci osvětové kampaně Dny pro Cihlu v Ústeckém kraji 2010. Tento dokument byl vytvořen za finanční podpory Evropské unie. Za obsah tohoto dokumentu je výhradně odpovědné Občanské sdružení Jurta a nelze jej v žádném případě považovat za názor Evropské unie. Grafický návrh Filip Blažek, studio Designiq. © Občanské sdružení Jurta, 2010

evropský sociální fond v ČR

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST

PODPORUJEME
VAŠI BUDUCNOST
www.esfcr.cz

Příběhy Pepy, Jardy, Lojzy a dalších kamarádů

Komu se podaří dostat se z ústavu ven, nemá to lehké. Chce se vidět se svými kamarády, ale nechce, aby mu nadávali. Co byste dělali vy? Stýkali byste se svými kamarády? A to i kdyby vám nadávali? Víte, jak to změnit?

Nejen samostatné bydlení je pro klienta z ústavu nové a neznámé. Pravidla, která v ústavu panují, se ho již netýkají, ale jeho kamarádů ano. Jiné kamarády zpravidla nemá, než ty, které poznal v ústavu. Chce se s nimi vídat, navštěvovat je. Jeho odchod z ústavu a osamostatnění mohou být vnímány jako „zrada“, zrada celé party, zrada ústavu.

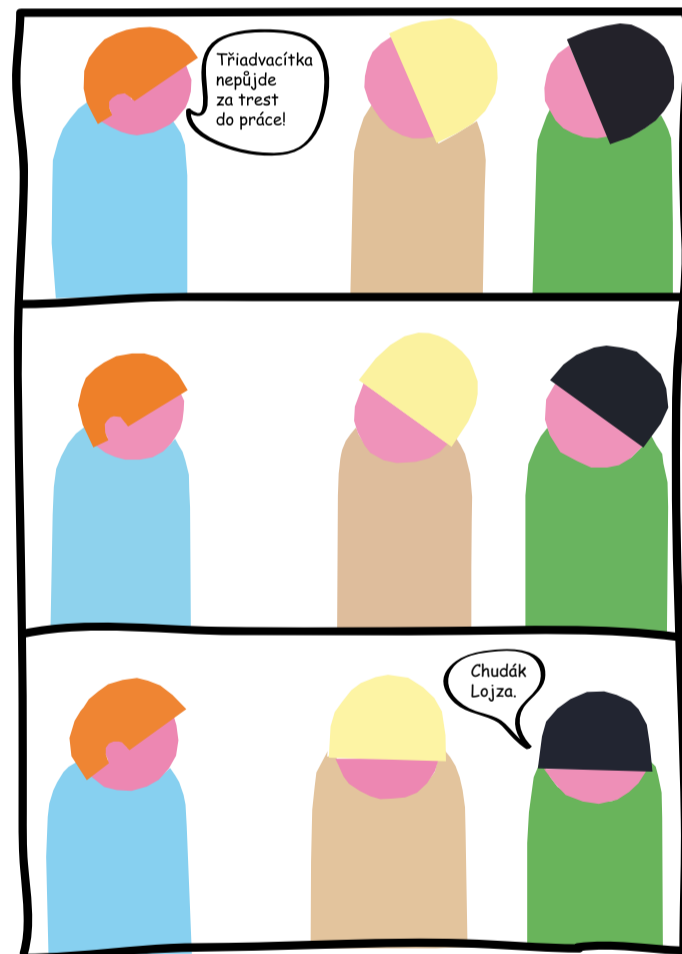
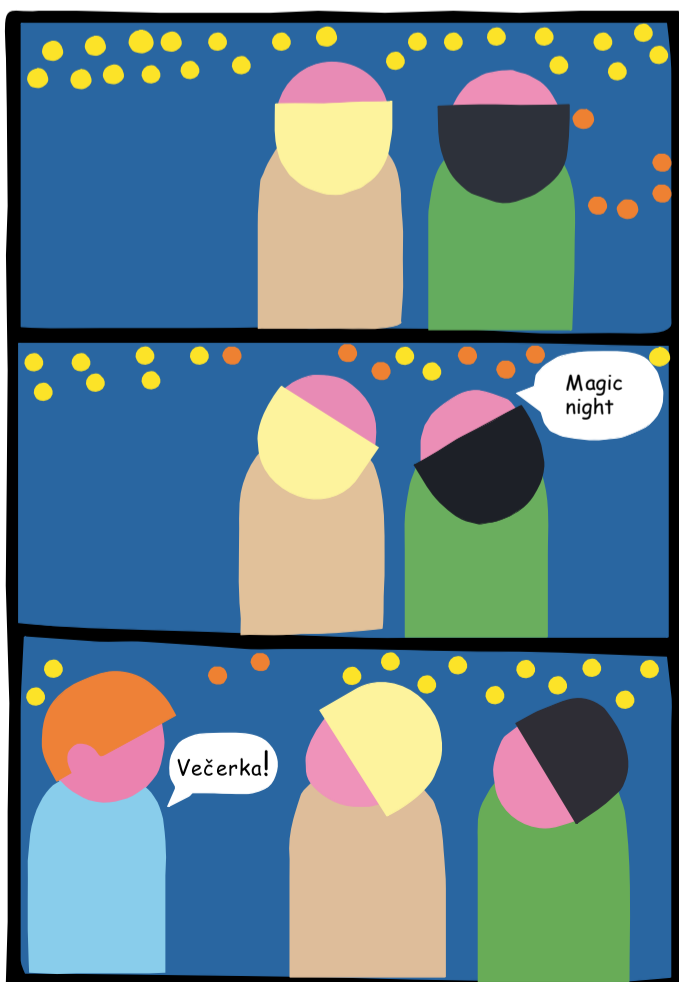
Proto je nezbytné v takové situaci jeho kamarádům z ústavu vysvětlit, že ten, kdo ústav opustí, jen zakouší to, co mu ústav nemůže nabídnout. Starat se sám o sebe. Nakupovat si jídlo. Šetřit si peníze. Vybrat si nábytek do pokoje. Jet na dovolenou. Navštěvovat sousedy. Jít do restaurace. Zkusit to může každý.

Náměty příběhů Pepy, Jardy, Lojzy a dalších kamarádů vznikají za i před zdmi velkých zařízení institucionalizované péče. Vystihuje a kreslí Vendula Chalánková, píše Martina Janská.

Práce v ústavu je tak trochu za odměnu. Kdo pracuje v ústavu, je na tom dobře. Kdo pracuje mimo ústav je na tom ještě lépe. Pracujete také za odměnu? A co děláte za trest? Máte svou práci rádi?

Práce v ústavu umožňuje klientovi vykročit ze stereotypu, že je jen kolečkem v soukolí a sám nic nezmuže, a zároveň mu to nabízí i jistou svobodu, že může sám něco vykonat a odpovídat za to. V rámci instituce je to něco mimo běžná pravidla. Je třeba tomu hodně věcí přizpůsobit, např. klienta do práce vypravit, vysvětlit mu, jak se tam dostane, zodpovídat za něj v době jeho pobytu na pracovišti, ohlídat, aby se včas vrátil atd. Protože je to náročnější, je pochopitelně jednodušší, když klient do práce nechodí.

Pracovat je ale běžné pro každého z nás. Lidé z ústavů nejsou výjimkou. S potřebnou podporou si práci mohou najít a dokonce si ji i udržet.

V chvílích, kdy si klienti něčeho užívají nebo se z něčeho radují přichází obvykle nějaký příkaz, rozkaz nebo nařízení, které docela naruší tu chvíli blaženosti a spokojenosti. Není v tom vlastně žádný zlý úmysl, jen byla potřeba zrovna v ten moment vydat nějaký příkaz a upozornit třeba na fakt, že je večerka, že se jede z výletu domů nebo že je čas na úklid pokojů. V ústavním režimu je to přirozené, střídají se služby, střídají se úkoly, které musí někdo vykonat, aby celá instituce dobře a plynula fungovala. Je pochopitelné, že v takovém systému není možné dávat tolik prostoru jednotlivci, který je zrovna teď z něčeho nevysovně nadšen nebo něčím okouzlen.

Mít čas pro sebe – to je něco, co klienti ústavů často nezažívají. A přitom je to ta nejběžnější věc, kterou děláme my všichni, i když jsme, stejně jako lidé s postižením, součástí velkého celku, který si říká lidská společnost.

Příběhy z ústavů i běžného světa, o práci i zábavě, které se na chytrost i hloupost dívají s nadhledem a zvesela, hledejte na internetu, v novinách, na tričkách...

www.jurta.cz